

Paradisets Have.

Der var en Kongesøn, ingen havde saa mange og saa smukke Bøger som han; alt, hvad der var sket i denne Verden, kunde han læse sig til og se afbildet i prægtige Billeder. Hvert Folk og hvert Land kunde han faa Besked om, men hvor Paradisets Have var at finde, derom stod der ikke et Ord; og den, just den var det, han tænkte mest paa.

Hans Bedstemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganske lille, men skulde begynde sin Skolegang, at hver Blomst i Paradisets Have var den sødeste Kage, Støvtraadene den fineste Vin; paa een stod Historie, paa en anden Geografi eller Tabeller, man behøvede kun at spise Kage, saa kunde man sin Lektie; jo mere man spiste, desto mere fik man ind af Historie, Geografi og Tabeller.

Det troede han den Gang; men alt som han blev en større Dreng, lærte mer og blev langt klogere, begreb han nok, at der maatte være en langt anderledes Dejlighed i Paradisets Have.

»Oh, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens Træ! hvor-

for spiste Adam af den forbudne Frugt! det skulde have været mig, da var det ikke sket! aldrig skulde Synden være kommen ind i Verden!«

Det sagde han den Gang, og det sagde han endnu, da han var sytten Aar; Paradisets Have fyldte hele hans Tanke.

En Dag gik han i Skoven; han gik alene, for det var hans største Fornøjelse.

Aftenen faldt paa, Skyerne trak sammen, det blev et Regnvejr, som om hele Himlen var en eneste Sluse, hvorfra Vandet styrtede; det var saa mørkt, som det ellers er om Natten i den dybeste Brønd. Snart gled han i det vaade Græs, snart faldt han over de nøgne Stene, der ragede frem fra Klippegrunden. Alt drev af Vand, der blev ikke en tør Traad paa den stakkels Prins. Han maatte kravle op over store Stenblokke, hvor Vandet sivede ud af det høje Mos. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig Susen, og foran sig saa han en stor, oplyst Hule. Midt inde brændte en Ild, saa man kunde stege en Hjort derved, og det blev der ogsaa; den prægtigste Hjort med sine høje Takker var stukken paa Spid og drejedes langsomt rundt mellem to omhuggede Grantræer. En gammelagtig Kone, høj og stærk, som var hun et udklædt Mandfolk, sad ved Ilden og kastede det ene Stykke til efter det andet.

»Kom du kun nærmere!« sagde hun, »sæt dig ved Ilden, at du kan faa dine Klæder tørrede!«

»Her er en slem Træk!« sagde Prinsen og satte sig paa Gulvet.

»Det bliver værre endnu, naar mine Sønner komme hjem!« svarede Konen. »Du er her i Vindenes Hule, mine Sønner ere Verdens fire Vinde. Kan du forstaa det?«

»Hvor er dine Sønner?« spurgte Prinsen.

»Ja, det er ikke godt at svare, naar man spørger dumt,« sagde Konen. »Mine Sønner ere paa egen Haand, de spille Langbold med Skyerne deroppe i Storstuen;« og saa pegede hun op i Vejret.

»Naa saa!« sagde Prinsen. »I taler ellers noget haardt

og er ikke saa mild som de Fruentimmer, jeg ellers ser omkring mig!«

»Ja, de have nok ikke andet at gøre! Jeg maa være haard, skal jeg holde mine Drenge i Ave! men det kan jeg, skønt de have stive Nakker! Ser du de fire Sække, der hænge paa Væggen; dem ere de lige saa bange for, som du har været det for Riset bag Spejlet. Jeg kan bukke Drengene sammen, skal jeg sige dig, og saa komme de i Posen; der gøre vi ingen Omstændigheder! der sidde de og komme ikke ud at føjte, før jeg finder for godt. Men der har vi den ene!«

Det var Nordenvinden, som traadte ind med en isnende Kulde, store Hagl hoppede hen ad Gulvet, og Snefnuggene fygede rundt om. Han var klædt i Bjørneskinds Bukser og Trøje; en Hætte af Sælhundeskind gik ned over Ørene; lange Istapper hang ham ved Skægget, og det ene Hagl efter det andet gled ham ned fra Trøjekraven.

»Gaa ikke straks til Ilden!« sagde Prinsen. »De kan saa let faa Frost i Ansigtet og Hænderne!«

»Frost!« sagde Nordenvinden og lo ganske højt. »Frost! det er just min største Fornøjelse! Hvad er ellers du for et Skrinkelben! Hvor kommer du i Vindenes Hule?«

»Han er min Gæst!« sagde den gamle, »og er du ikke fornøjet med den Forklaring, saa kan du komme i Posen! — Nu kender du min Dømmekraft!«

Se, det hjalp, og Nordenvinden fortalte, hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en hel Maaned.

»Fra Polarhavet kommer jeg,« sagde han, »jeg har været paa »Beeren-Eiland« med de russiske Hvalrosfangere. Jeg sad og sov paa Roret, da de sejlede ud fra Nordkap; naar jeg imellem vaagnede lidt, fløj Stormfuglen mig om Benene; det er en løjerlig Fugl, den gør et rask Slag med Vingerne, og saa holder den dem ubevægelig udstrakt og har da Fart nok.«

»Gør det bare ikke saa vidtløftigt,« sagde Vindenes Moder. »Og saa kom du da til »Beeren-Eiland«!«

»Det er dejligt! det er et Gulv til at danse paa, fladt som en Tallerken! halvtøet Sne med Mos, skarpe Stene og

Benrade af Hvalrosser og Isbjørne laa der, de saa ud som Kæmpers Arme og Ben med muggen Grønhed. Man skulde tro, at Solen aldrig havde lyst paa dem. Jeg pustede lidt til Taagen, for at man kunde se Skuret: det var et Hus, rejst af Vrag og betrukket med Hvalroshud; Kødsiden vendte ud, den var fuld af rødt og grønt; paa Taget sad en levende Isbjørn og brummede. Jeg gik til Stranden, saa paa Fuglerederne, saa paa de nøgne Unger, der skreg og gabede; da blæste jeg ned i de tusinde Struber, og de lærte at lukke Munden. Nederst væltede sig Hvalrosserne som levende Indvolde eller Kæmpemaddiker med Svinehoveder og alenlange Tænder!« —

»Du fortæller godt, min Dreng!« sagde Moderen. »Jeg faar Vandet i Munden ved at høre paa dig!«

»Saa gik det paa Fangst! Harpunen blev sat i Hvalrossens Bryst, saa den dampende Blodstraale stod som et Springvand over Isen. Da tænkte jeg ogsaa paa mit Spil, jeg blæste op, lod mine Sejlere, de klippehøje Isfjelde, klemme Baadene inde; huj, hvor man peb, og hvor man skreg, men jeg peb højere! døde Hvalkroppe, Kister og Tovværk maatte de pakke ud paa Isen! jeg rystede Snefnuggene om dem og lod dem i de indeklemte Fartøjer drive Syd paa med Fangsten for der at smage Saltvand. De komme aldrig mer til Beeren-Eiland!«

»Saa har du gjort ondt!« sagde Vindenes Moder.

»Hvad godt jeg har gjort, kunne de andre fortælle!« sagde han, »men der har vi min Broder fra Vesten, ham kan jeg bedst lide af dem alle sammen, han smager af Søen og har en velsignet Kulde med sig!«

»Er det den lille Zefyr?« spurgte Prinsen.

»Ja vist er det Zefyr!« sagde den gamle, »men han er ikke saa lille endda. I gamle Dage var han en smuk Dreng, men nu er det forbi!«

Han saa ud som en Vildmand, men han havde en Faldhat paa for ikke at komme til Skade. I Haanden holdt han en Mahognikølle, hugget i de amerikanske Mahogniskove. Mindre kunde det ikke være!

»Hvor kommer du fra?« spurgte hans Moder.

»Fra Skovørkenerne!« sagde han, »hvor de tornede Lianer gøre et Gærde mellem hvert Træ, hvor Vandslangen ligger i det vaade Græs, og Menneskene synes unødvendige!«

»Hvad bestilte du der?«

»Jeg saa paa den dybe Flod, saa, hvor den styrtede fra Klippen, blev Støv og fløj mod Skyerne for at bære Regnbuen. Jeg saa den vilde Bøffel svømme i Floden, men Strømmen rev ham med sig; han drev med Vildændernes Flok, der fløj i Vejret, hvor Vandet styrtede; Bøffelen maatte ned, det syntes jeg om og blæste en Storm, saa de urgamle Træer sejlede og bleve til Spaaner.«

»Og andet har du ikke bestilt?« spurgte den gamle.

»Jeg har slaaet Kolbøtter i Savannerne, jeg har klappet de vilde Heste og rystet Kokosnødder! jo, jo, jeg har Historier at fortælle! men man skal ikke sige alt, hvad man veed. Det kender du nok, du gamle!« og saa kyssede han sin Moder, saa hun nær var gaaet bag over; han var rigtignok en vild Dreng.

Nu kom Søndenvinden med Turban og flyvende Beduinkappe.

»Her er dygtig koldt herinde!« sagde han og kastede Brænde til Ilden, »man kan mærke, at Nordenvinden er kommen først!«

»Her er saa hedt, saa man kan stege en Isbjørn!« sagde Nordenvinden.

»Du er selv en Isbjørn!« sagde Søndenvinden.

»Vil I puttes i Posen?« spurgte den gamle. — »Sæt dig ned paa Stenen der og fortæl, hvor du har været.«

»I Afrika, min Moder!« svarede han. »Jeg var med Hottentotterne paa Løvejagt i Kaffernes Land! hvilket Græs der gror paa Sletten, grønt som en Oliven! der dansede Gnuen, og Strudsen løb Væddeløb med mig, men jeg er dog raskere til Bens. Jeg kom til Ørkenen, til det gule Sand, der ser ud som paa Havets Bund. Jeg traf en Karavane! de slagtede deres sidste Kamel for at faa Vand at drikke, men det var kun lidt, de fik. Solen brændte foroven, og Sandet stegte

forneden. Ingen Grænse havde den udstrakte Ørken. Da boltrede jeg mig i det fine, løse Sand og hvirvlede det op i store Støtter, det var en Dans! Du skulde have set, hvor forknyt Dromedaren stod, og Købmanden trak Kaftanen over Hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, hans Gud. Nu ere de begravede, der staar en Pyramide af Sand over dem alle sammen; naar jeg engang blæser den bort, saa skal Solen blege de hvide Ben, da kan de rejsende se, her før har været Mennesker; ellers kan man ikke tro det i Ørkenen!«

»Du har altsaa kun gjort ondt!« sagde Moderen. »March i Posen!« og før han vidste det, havde hun Søndenvinden om Livet og i Posen, den væltede rundt omkring paa Gulvet, men hun satte sig paa den, og da maatte den ligge stille.

»Det er nogle raske Drenge, Hun har!« sagde Prinsen.

»Ja saamænd,« svarede hun, »og ave dem kan jeg! der har vi den fjerde!«

Det var Østenvinden, han var klædt som en Kineser.

»Naa, kommer du fra den Kant!« sagde Moderen, »jeg troede, du havde været i Paradisets Have.«

»Der flyver jeg først hen i Morgen!« sagde Østenvinden, »i Morgen er det hundrede Aar, siden jeg var der! Jeg kommer nu fra Kina, hvor jeg har danset om Porcelænstaarnet, saa alle Klokkerne klang. Nede paa Gaden fik Embedsmændene Prygl; Bambusrør bleve slidt paa deres Skuldre, og det var Folk fra den første til den niende Grad; de skreg: »Mange Tak, min faderlige Velgører!« men de mente ikke noget med det, og jeg ringede med Klokkerne og sang tsing, tsang, tsu!«

»Du er kaad paa det!« sagde den gamle, »det er godt, du i Morgen kommer til Paradisets Have, det hjælper altid paa din Dannelse! drik saa dygtig af Visdommens Kilde og tag en lille Flaske fuld hjem med til mig!«

»Det skal jeg!« sagde Østenvinden. »Men hvorfor har du nu puttet min Broder fra Sønden ned i Posen, frem med ham! han skal fortælle mig om Fugl Føniks; den Fugl vil Prinsessen i Paradisets Have altid høre om, naar jeg hvert

hundrede Aar gør Visit. Luk Posen op! saa er du min sødeste Moder, og jeg skal forære dig to Lommer fulde af Te, saa grøn og frisk, som jeg har plukket den paa Stedet!«

»Naa, for Teens Skyld, og fordi du er min Kæledægge, vil jeg aabne Posen!« Det gjorde hun, og Søndenvinden krøb ud, men han saa ganske slukøret ud, fordi den fremmede Prins havde set det.

»Der har du et Palmeblad til Prinsessen!« sagde Søndenvinden, »det Blad har den gamle Fugl Føniks, den eneste, der var i Verden, givet mig; han har med sit Næb ridset deri sin hele Levnedsbeskrivelse, de hundrede Aar han levede; nu kan hun selv læse sig det til. Jeg saa, hvor Fugl Føniks selv stak Ild i sin Rede og sad og brændte op som en Hindus Kone. Hvor dog de tørre Grene knagede, der var en Røg og en Duft. Til sidst slog alt op i Lue, den gamle Fugl Føniks blev til Aske, men hans Æg laa gloende rødt i Ilden, det revnede med et stort Knald, og Ungen fløj ud, nu er den Regent over alle Fuglene og den eneste Fugl Føniks i Verden. Han har bidt et Hul i Palmebladet, jeg gav dig, det er hans Hilsen til Prinsessen!«

»Lad os nu faa noget at leve af!« sagde Vindenes Moder, og saa satte de sig alle til at spise af den stegte Hjort, og Prinsen sad ved Siden af Østenvinden, og derfor bleve de snart gode Venner.

»Hør, sig mig engang,« sagde Prinsen, »hvad er det for en Prinsesse, her bliver talt saa meget om, og hvor ligger Paradisets Have?«

»Ho, ho!« sagde Østenvinden, »vil du derhen, ja saa flyv du med mig i Morgen! men det maa jeg ellers sige dig, der har ingen Mennesker været siden Adams og Evas Tid. Dem kender du jo nok fra din Bibelhistorie?«

»Ja vist!« sagde Prinsen.

»Den Gang de bleve forjagne, sank Paradisets Have ned i Jorden, men den beholdt sit varme Solskin, sin milde Luft og al sin Herlighed. Feernes Dronning bor derinde; der ligger Lyksalighedens Ø, hvor Døden aldrig kommer, hvor der er dejligt at være! Sæt dig paa min Ryg i Morgen, saa skal jeg

tage dig med; jeg tænker nok, det lader sig gøre! men nu maa du ikke snakke mere, for jeg vil sove!«

Og saa sov de alle sammen.

I den tidlige Morgenstund vaagnede Prinsen og blev ikke lidt betuttet ved, at han allerede var højt oppe over Skyerne. Han sad paa Ryggen af Østenvinden, der nok saa ærligt holdt paa ham; de vare saa højt i Vejret, at Skove og Marker, Floder og Søer tog sig ud som paa et stort illumineret Landkort.

»God Morgen!« sagde Østenvinden. »Du kunde ellers gerne sove lidt endnu, for der er ikke meget at se paa det flade Land under os. Uden du har Lyst til at tælle Kirker! de staa som Kridtbrikker nede paa det grønne Bræt.« Det var Marker og Enge, han kaldte det grønne Bræt.

»Det var uartigt, at jeg ikke fik sagt Farvel til din Moder og dine Brødre!« sagde Prinsen.

»Naar man sover, er man undskyldt!« sagde Østenvinden, og derpaa fløj de endnu raskere af Sted; man kunde høre det paa Toppene af Skovene, naar de foer hen over dem, raslede alle Grene og Blade; man kunde høre det paa Havet og Søerne, thi hvor de fløj, væltede Bølgerne højere, og de store Skibe nejede dybt ned i Vandet som svømmende Svaner.

Mod Aften, da det blev mørkt, saa det morsomt ud med de store Byer; Lysene brændte dernede, snart her, snart der; det var ganske, som naar man har brændt et Stykke Papir og ser de mange smaa Ildgnister, hvor de ere Børn og gaa fra Skole. Og Prinsen klappede i Hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det og heller holde sig fast, ellers kunde han let falde ned og blive hængende paa et Kirkespir.

Ørnen i de sorte Skove fløj nok saa let, men Østenvinden fløj lettere. Kosakken paa sin lille Hest jog af Sted over Sletterne, men Prinsen jog anderledes af Sted.

»Nu kan du se Himalaya!« sagde Østenvinden, »det er det højeste Bjerg i Asien; snart skulle vi nu komme til Paradisets Have!« saa drejede de mere sydligt, og snart duftede der af Krydderier og Blomster. Figen og Granatæbler vokste

vildt, og den vilde Vinranke havde blaa og røde Druer. Her steg de begge to ned og strakte sig i det bløde Græs, hvor Blomsterne nikkede til Vinden, ligesom de vilde sige: »Velkommen tilbage!«

»Ere vi nu i Paradisets Have?« spurgte Prinsen.

»Nej, vist ikke!« svarede Østenvinden, »men nu skulle vi snart komme der. Ser du Fjeldvæggen der og den store Hule, hvor Vinrankerne hænge, som store, grønne Gardiner. Der skal vi ind igennem! Svøb dig i din Kappe, her brænder Solen, men eet Skridt, og det er isnende koldt. Fuglen, som strejfer forbi Hulen, har den ene Vinge herude i den varme Sommer og den anden derinde i den kolde Vinter!«

»Saa det er Vejen til Paradisets Have?« spurgte Prinsen.

Nu gik de ind i Hulen! hu, hvor der var isnende koldt, men det varede dog ikke længe. Østenvinden bredte sine Vinger ud, og de lyste som den klareste Ild; nej, hvilken Hule! de store Stenblokke, som Vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste Skikkelser; snart var der saa snævert, at de maatte krybe paa Hænder og Fødder, snart saa højt og udstrakt som i den fri Luft. Det saa ud som Gravkapeller med stumme Orgelpiber og forstenede Faner.

»Vi gaa nok Dødens Vej til Paradisets Have!« sagde Prinsen, men Østenvinden svarede ikke et Ord, pegede fremad, og det dejligste blaa Lys straalede dem i Møde. Stenblokkene ovenover bleve mere og mere en Taage, der til sidst var klar som en hvid Sky i Maaneskin. Nu vare de i den dejligste milde Luft, saa frisk som paa Bjergene, saa duftende som ved Dalens Roser.

Der strømmede en Flod, saa klar som Luften selv, og Fiskene vare som Sølv og Guld; purpurrøde Aal, der skød blaa Ildgnister ved hver Bøjning, spillede dernede i Vandet, og de brede Aakandeblade havde Regnbuens Farver, Blomsten selv var en rødgul brændende Lue, som Vandet gav Næring, ligesom Olien faar Lampen bestandig til at brænde; en fast Bro af Marmor, men saa kunstig og fint udhugget, som var den af Kniplinger og Glasperler, førte over Vandet til Lyksalighedens Ø, hvor Paradisets Have blomstrede.

Østenvinden tog Prinsen paa sine Arme og bar ham derover. Der sang Blomster og Blade de skønneste Sange fra hans Barndom, men saa svulmende dejligt, som ingen menneskelig Stemme her kan synge.

Var det Palmetræer eller kæmpestore Vandplanter, her groede? saa saftige og store Træer havde Prinsen aldrig før set. I lange Kranse hang der de forunderligste Slyngplanter, som de kun findes afbildede med Farver og Guld paa Randen af de gamle Helgenbøger eller sno sig der gennem Begyndelsesbogstaverne. Det var de sælsomste Sammensætninger af Fugle, Blomster og Snirkler. I Græsset tæt ved stod en Flok Paafugle med udbredte, straalende Haler; jo, det var rigtignok saa! nej, da Prinsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var Dyr, men Planter: det var de store Skræpper, der her straalede som Paafuglens dejlige Hale. Løven og Tigeren sprang lig smidige Katte mellem de grønne Hække, der duftede som Olietræets Blomster, og Løven og Tigeren vare tamme; den vilde Skovdue, skinnende som den skønneste Perle, baskede med sine Vinger Løven paa Manken, og Antilopen, der ellers er saa sky, stod og nikkede med Hovedet, ligesom den ogsaa vilde lege med.

Nu kom Paradisets Fe; hendes Klæder straalede som Solen, og hendes Ansigt var mildt som en glad Moders, naar hun ret er lykkelig over sit Barn. Hun var saa ung og smuk, og de dejligste Piger, hver med en lysende Stjerne i Haaret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det skrevne Blad fra Fugl Føniks, og hendes Øjne funklede af Glæde; hun tog Prinsen ved Haanden og førte ham ind i sit Slot, hvor Væggene havde Farver som det prægtigste Tulipanblad, holdt mod Solen, Loftet selv var een stor, straalende Blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens Bæger. Prinsen traadte hen til Vinduet og saa igennem en af Ruderne, da saa han Kundskabens Træ med Slangen, og Adam og Eva stod tæt derved. »Ere de ikke forjagne?« spurgte han, og Feen smilede og forklarede ham, at paa hver Rude havde Tiden saaledes brændt sit Billede, men ikke, som man plejede

at se det, nej, der var Liv deri, Træernes Blade rørte sig, Menneskene kom og gik som i et Spejlbillede. Og han saa gennem en anden Rude, og der var Jacobs Drøm, hvor Stigen

gik lige ind i Himlen, og Englene med store Vinger svævede op og ned. Ja, alt hvad der var sket i denne Verden levede og rørte sig i Glasruderne; saa kunstige Malerier kunde kun Tiden indbrænde.

Feen smilede og førte ham ind i en Sal, stor og høj; dens Vægge syntes transparente Malerier med det ene Ansigt dejligere

end det andet; det var Millioner lykkelige, der smilede og sang, saa det flød sammen i een Melodi; de allerøverste vare saa smaa, at de syntes mindre end den mindste Rosenknop, naar den tegnes som en Prik paa Papiret. Og midt i Salen stod et stort Træ med hængende, yppige Grene; gyldne Æbler, store og smaa, hang som Appelsiner mellem de grønne Blade. Det var Kundskabens Træ, af hvis Frugt Adam og Eva havde spist. Fra hvert Blad dryppede en skinnende rød Dugdraabe; det var, som om Træet græd blodige Taarer.

»Lad os nu stige i Baaden!« sagde Feen, »der ville vi nyde Forfriskninger ude paa det svulmende Vand! Baaden gynger, kommer dog ikke af Stedet, men alle Verdens Lande glide forbi vore Øjne.« Og det var underligt at se, hvorledes hele Kysten bevægede sig, der kom de høje, snebedækte Alper, med Skyer og sorte Grantræer. Hornet klang saa dybt vemodigt, og Hyrden jodlede smukt i Dalen. Nu bøjede Banantræerne deres lange, hængende Grene ned over Baaden, kulsorte Svaner svømmede paa Vandet, og de sælsomste Dyr og Blomster viste sig paa Strandbredden; det var Ny Holland, den femte Verdensdel, der med en Udsigt til de blaa Bjerge gled forbi. Man hørte Præsternes Sang og saa de vildes Dans til Lyden af Trommer og Ben Tuber. Ægyptens Pyramider, der ragede ind i Skyerne, omstyrtede Søjler og Sfinkser, halvt begravede i Sandet, sejlede forbi. Nordlysene brændte over Nordens Jøkler, det var et Fyrværkeri, som ingen kunde gøre efter. Prinsen var saa lyksalig, ja, han saa jo hundrede Gange mere, end hvad vi her fortælle.

»Og altid kan jeg blive her?« spurgte han.

»Det beror paa dig selv!« svarede Feen. »Dersom du ikke, som Adam, lader dig friste til at gøre det forbudne, da kan du altid blive her!«

»Jeg skal ikke røre Æblerne paa Kundskabens Træ!« sagde Prinsen. »Her er jo tusinde Frugter, skønne som de!«

»Prøv dig selv, og er du ikke stærk nok, saa følg med Østenvinden, som bragte dig; han flyver nu tilbage og kommer her ej i hundrede Aar; den Tid vil paa dette Sted gaa for dig, som var det kun hundrede Timer, men det er en lang Tid for Fristelsen og Synden. Hver Aften, naar jeg gaar fra

dig, maa jeg tilraabe dig: følg med! jeg maa vinke med Haanden ad dig, men bliv tilbage. Gaa ikke med, thi da vil ved hvert Skridt din Længsel blive større: du kommer i Salen, hvor Kundskabens Træ gror; jeg sover under dets duftende, hængende Grene, du vil bøje dig over mig, og jeg maa smile, men trykker du et Kys paa min Mund, da synker Paradiset dybt i Jorden, og det er tabt for dig. Ørkenens skarpe Vind vil omsuse dig, den kolde Regn dryppe fra dit Haar. Sorg og Trængsel bliver din Arvelod.«

»Jeg bliver her!« sagde Prinsen, og Østenvinden kyssede ham paa Panden og sagde: »Vær stærk, saa samles vi her igen om hundrede Aar! Far vel! far vel!« og Østenvinden bredte sine store Vinger ud; de lyste som Kornmod i Høsten eller Nordlyset i den kolde Vinter. »Far vel! far vel!« klang det fra Blomster og Træer. Storke og Pelikaner fløj i Række som flagrende Baand og fulgte med til Grænsen af Haven.

»Nu begynde vore Danse!« sagde Feen, »ved Slutningen, hvor jeg danser med dig, vil du se, idet Solen synker, at jeg vinker ad dig, du vil høre mig tilraabe dig: følg med, men gør det ikke! i hundrede Aar maa jeg hver Aften gentage det; for hver Gang den Tid er omme, vinder du mere Kraft, til sidst tænker du aldrig derpaa. I Aften er det første Gang; nu har jeg advaret dig!«

Og Feen førte ham ind i en stor Sal af hvide, gennemsigtige Lillier, de gule Støvtraade i hver var en lille Guldharpe, som klang med Strengelyd og Fløjtetoner. De skønneste Piger, svævende og slanke, klædte i bølgende Flor, saa man saa de dejlige Lemmer, svævede i Danse og sang om, hvor herligt det var at leve, at de aldrig vilde dø, og at Paradisets Have skulde evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele Himmel blev eet Guld, der gav Lillierne Skær som den dejligste Rose, og Prinsen drak af den skummende Vin, Pigerne rakte ham, og han følte en Lyksalighed som aldrig før; han saa, hvor Salens Baggrund aabnede sig, og Kundskabens Træ stod i en Glans, der blendede hans Øje; Sangen derfra var blød og dejlig som hans Moders Stemme, og det var, som hun sang: »Mit Barn! mit elskede Barn!«

Da vinkede Feen og raabte saa kærligt: »Følg mig! følg mig!« og han styrtede hen imod hende, glemte sit Løfte, glemte det alt den første Aften, og hun vinkede og smilede. Duften, den krydrede Duft rundt om, blev mere stærk, Harperne tonede langt dejligere, og det var, som de Millioner smilende Hoveder i Salen, hvor Træet groede, nikkede og sang: »Alt bør man kende! Mennesket er Jordens Herre.« Og det var ikke længer blodige Taarer, der faldt fra Bladene paa Kundskabens Træ, det var røde funklende Stjerner syntes ham. »Følg mig, følg mig!« lød de bævende Toner, og ved hvert Skridt brændte Prinsens Kinder hedere, hans Blod bevægede sig stærkere; »jeg maa!« sagde han, »det er jo ingen Synd, kan ikke være det! hvorfor ikke følge Skønhed og Glæde! se hende sove vil jeg! der er jo intet tabt, naar jeg kun lader være at kysse hende, og det gør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast Villie!«

Og Feen kastede sin straalende Dragt, bøjede Grenene tilbage, og et Øjeblik efter var hun skjult derinde.

»Jeg har endnu ikke syndet!« sagde Prinsen, »og vil det ikke heller;« og saa drog han Grenene til Side; der sov hun allerede, dejlig, som kun Feen i Paradisets Have kan være det; hun smilede i Drømme, han bøjede sig ned over hende og saa Taarerne bæve mellem hendes Øjenhaar.

»Græder du over mig?« hviskede han, »græd ikke, du dejlige Kvinde! Nu begriber jeg først Paradisets Lykke, den strømmer gennem mit Blod, gennem min Tanke, Kerubens Kraft og evige Liv føler jeg i mit jordiske Legeme, lad det blive evig Nat for mig, et Minut som dette er Rigdom nok!« og han kyssede Taaren af hendes Øje, hans Mund rørte ved hendes. — —

— Da lød der et Tordenskrald, saa dybt og skrækkeligt, som ingen havde hørt det før, og alt styrtede sammen: den dejlige Fe, det blomstrende Paradis sank, det sank saa dybt, saa dybt, Prinsen saa det synke i den sorte Nat; som en lille skinnende Stjerne straalede det langt borte. Dødskulde gik gennem hans Lemmer, han lukkede sit Øje og laa længe som død.

Den kolde Regn faldt paa hans Ansigt, den skarpe Vind blæste om hans Hoved, da vendte hans Tanker tilbage. »Hvad

har jeg gjort!« sukkede han, »jeg har syndet som Adam! syndet, saa Paradiset er sunket dybt derned!« og han aabnede sit Øje, Stjernen langt borte, Stjernen, der funklede som det sunkne Paradis, saa han endnu — det var Morgenstjernen paa Himlen.

Han rejste sig op og var i den store Skov nær ved Vindenes Hule, og Vindenes Moder sad ved hans Side, hun saa vred ud og løftede sin Arm i Vejret.

»Allerede den første Aften!« sagde hun, »det tænkte jeg nok! ja, var du min Dreng, saa skulde du nu i Posen!«

»Der skal han komme!« sagde Døden; det var en stærk gammel Mand med en Le i Haanden og med store, sorte Vinger. »I Ligkisten skal han lægges, men ikke nu; jeg mærker ham kun, lad ham da en Stund endnu vandre om i Verden, afsone sin Synd, blive god og bedre! — jeg kommer engang. Naar han da mindst venter det, putter jeg ham i den sorte Ligkiste, sætter den paa mit Hoved og flyver op mod Stjernen; ogsaa der blomstrer Paradisets Have, og er han god og from, da skal han træde derind, men er hans Tanke ond, og Hjertet endnu fuldt af Synd, synker han med Kisten dybere, end Paradiset sank, og kun hvert tusinde Aar henter jeg ham igen, for at han maa synke dybere eller blive paa Stjernen, den funklende Stjerne deroppe.«

